

بن جلد بنیم جلوتی کو کلمہ درود پاک
جسمتک جانیتم قر علم بنی سید کجا
بروانه وشن دروفا دون بانسوی شید جان
بنون یا بنو سید جلہ بن نور لب بر سید ان کجا
کو کلمہ بنیم سید اکرام کرس و عرش و در اکرام
سورہ سہ جو کلام حق و بدوی کنگ مید کجا
چرا طریقی حکومتی بیستم بن نور و شرف
سعد رحی حضرت جیو قدر بوج کجا
بر سہ ایوم اندر شرف صورت بولوب اولدیم
کور مرتب ای ای اولانہ دشمن اولور ناوا کجا
بدلوج اچندہ بر کنار بر لوطہ و غیرہ بدوار
پور دوی شے کیم طوبیاء بن قولہ در سخط کجا

از کوزت غفلتند اوزان خلدی و غفلتند
سرد و حیدر اوسو کجا کجا کجا کجا کجا کجا
از کوزت غفلتند اوزان خلدی و غفلتند
سرد و حیدر اوسو کجا کجا کجا کجا کجا کجا
از کوزت غفلتند اوزان خلدی و غفلتند
سرد و حیدر اوسو کجا کجا کجا کجا کجا کجا

قالا الغنم قد اذلموا اذ صرنا سید الرحمن الرحیم من اول سورة البراءة قال بعضهم
کما انتم عم اذ انزل علی الفراء املکة علی کاتبه فیکتب فیها علیہ سورة براءة
نسی انکاتب کما بسم الله الرحمن الرحیم نسی یکنز بعضهم بسم الله وقال بعضهم سورة
براءة انزلت لنعظم الهدی الذی کما بین المسلمین و بین الکافرین فی الکتاب بسم الله انما
بسم الله بکرمه امانا فترکت کما سبته کما لا یکنه امانا فاصح النفا و کما یروى عن ابن عباس انک
عقائب بن عقیبة ذکر ذلك فقال عثمان ان سورة الانفال نزلت اول ما قدم النبي محمد المدينة وسورة
السوبة نزلت اخر الفراء وقتها رتب بعضها بعضها ولم یبین لنا رسول الله فاشتمت امرها
علیها انها سورة ثانیة ام لا فصلنا بینها ما نزلت لثانیة بسم الله ومع علی انہ سبها فکلمت
فقال علی لانا نزلت بالسيف یبع النفضة الیحد

قوله م وليس الخبر بالعائنة وقوله م انک یهد سیر فایر القاب وقوله م کما م
کسم قوله م لونی علی صیل لک الله وقوله م البلاء مویک بالمنطق وقوله م
بنیة حکومت حیرة عمله و عمل المنان حیرة نینة وقوله م من قال من یروى عن النبي
وقوله م السعة قطعة العذاب وقوله م لا یسئل الله من لا یسئل الله من لا یسئل الله
وقال مضمون قار

م البیر یلیب لفسه استغنی عن عیب غیره و من نزل الله لیس العفو فی البیعة شیء
م یرض بریق الله کما لم یرض علی ما فی بینه و من حفر بینه الی صید و من یمنک
کجا بینه انک شفقت عورته و من تکلم علی الناس ذل و من صام صا الی رزل صفر و من
العالم اوقر و من دخل السوا آتم و من اصقل مال یطیق یجر و من عرف اجله فخره اط
م کلمه کور

و عن ابن سیرین قال کنا مع الیه فآده علی سطرنا لفظ یخرج فاستغناه باحصارنا
فنهنا ناعی ذلك قال لا یمنعه الا بصارکم فاقول یساعی ذلك م کلمه کور
حاتی
در لغی خواست صلا ی رتو اما جلدیم
دورایم ندر قاعه و کجا کجا